

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 17. decembra 2014*

„Konkurenca — Zloraba prevladujočega položaja — Slovenski trg storitev mobilne telefonije — Sklep o zavrženju in zavrnitvi pritožbe — Obravnava zadeve s strani organa države članice, pristojnega za konkurenco — Nezdosten interes Unije“

V zadevi T-201/11,

Si.mobil telekomunikacijske storitve d.d. s sedežem v Ljubljani (Slovenija), ki sta jo sprva zastopala P. Alexiadis in E. Sependa, solicitors, nato pa P. Alexiadis, P. Figueroa Regueiro in A. Melihen, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki so jo sprva zastopali C. Giolito, B. Gencarelli in A. Biolan, nato C. Giolito in A. Biolan, zastopniki,

tožena stranka,

ob intervenciji

Republike Slovenije, ki jo zastopata T. Mihelič Žitko in V. Klemenc, zastopnici,

in

Telekoma Slovenije d.d., nekdanji Mobitel, telekomunikacijske storitve d.d., s sedežem v Ljubljani (Slovenija), ki jo zastopata J. Sladič in P. Sladič, odvetnika,

intervenientki,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2011) 355 final z dne 24. januarja 2011, s katerim je bila zavržena in zavrjnena pritožba tožeče stranke, v kateri je ta trdila, da je družba Mobitel na več maloprodajnih in veleprodajnih trgih mobilne telefonije kršila člen 102 PDEU (zadeva COMP/39.707 – Si.mobil/Mobitel),

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi S. Papasavvas, predsednik, N. J. Forwood in E. Bieliūnas (poročevalec), sodnika,

sodna tajnica: C. Kristensen, administratorica,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 9. julija 2014,
izreka naslednjo

Sodbo¹

Dejansko stanje [...]

Postopek in predlogi strank

- 11 Tožeča stranka je 4. aprila 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.
- 12 Družba Mobitel je 24. junija 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom Komisije.
- 13 Republika Slovenija je 8. septembra 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom Komisije.
- 14 Predsednik petega senata Splošnega sodišča je s sklepoma z dne 8. novembra 2011 predlogoma za intervencijo ugodil.
- 15 Družba Tušmobil d.o.o. je 24. februarja 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom tožeče stranke. Predsednik petega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 16. novembra 2012 ta predlog zavrnil.
- 16 Zaradi delne zamenjave sodnikov Splošnega sodišča je bila ta zadeva dodeljena novemu sodniku poročevalcu, ki zaseda v tretjem senatu.
- 17 Splošno sodišče (tretji senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da bo začelo ustni postopek.
- 18 Stranke so na obravnavi 9. julija 2014 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.
- 19 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - izpodbijani sklep razglasi za ničen;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 20 Komisija in intervenientki Splošnemu sodišču predlagajo, naj:
 - tožbo kot neutemeljeno zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

1 — Navedene so le točke zadevne sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

Pravo

1. *Dopustnost* [...]

2. *Vsebinska presoja* [...]

Prvi tožbeni razlog: očitna napaka Komisije pri uporabi pravil o razdelitvi pristojnosti, navedenih v Uredbi št. 1/2003 in obvestilu o sodelovanju v mreži

- 28 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je Komisija s tem, da je zavrnila njeno pritožbo, očitno napačno uporabila člen 13(1) Uredbe št. 1/2003 v povezavi z obvestilom o sodelovanju v mreži.
- 29 Tožeča stranka v okviru te trditve v bistvu navaja dva očitka, ki se nanašata, prvič, na napačno razlago pogojev, določenih v členu 13(1) Uredbe št. 1/2003, in drugič, na napačno uporabo teh pogojev.

Pogoji, določeni v členu 13(1) Uredbe št. 1/2003

- 30 Tožeča stranka graja izpodbijani sklep, ker je Komisija v njem navedla, da ni treba „uporabiti merila tehtanja za presojo, ali je interes Unije, da obravnava zadevo v zvezi z zatrjevanimi ravnanji na maloprodajnem trgu, zadosten“. Poleg tega trdi, da je bila Komisija v smislu točke 15 obvestila o sodelovanju v mreži v posebno dobrem položaju, da obravnava zadevo, medtem ko UVK v smislu točke 8 tega obvestila ni bil v dobrem položaju za obravnavo zadeve.
- 31 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da je v uvodni izjavi 18 Uredbe št. 1/2003 poudarjeno, da je zato, „[d]a se zagotovi optimalna obravnava primerov pri najustreznejših organih znotraj omrežja, [...] treba predpisati splošno določbo, ki dovoljuje organu, pristojnemu za konkurenco, da primer prekine ali zaključi, kadar ga obravnava ali ga je obravnaval drug organ, zato da vsak posamezen primer obravnava le en organ“, in da „[t]a določba ne sme onemogočiti Komisiji, da zavrne pritožbo zaradi premajhnega interesa Skupnosti, ker ji je to priznala sodna praksa Sodišča tudi, če noben drug organ, pristojen za konkurenco, ne kaže zanimanja za obravnavo tega primera“.
- 32 Poleg tega člen 13(1) Uredbe št. 1/2003 določa, da „[k]adar so organi, pristojni za konkurenco dveh ali več držav članic, sprejeli pritožbo po uradni dolžnosti ali v skladu s členom 81 [ES] ali členom 82 [ES] ukrepajo proti istemu sporazumu, sklepu združenja ali ravnanju, je dejstvo, da en organ obravnava primer, zadosten razlog za druge, da opustijo svoj postopek ali zavržejo pritožbo“, in da „Komisija lahko prav tako zavrže pritožbo z utemeljitvijo, da primer že obravnava organ, pristojen za konkurenco v eni od držav članic“.
- 33 Iz besedila člena 13(1) Uredbe št. 1/2003 je jasno razvidno, da lahko Komisija na podlagi te določbe zavrže pritožbo, če ugotovi, prvič, da organ države članice, pristojen za konkurenco, „obrnava“ zadevo, ki ji je predložena, in drugič, da se ta zadeva nanaša na „isti sporazum“, „isti sklep združenja“ ali „isto ravnanje“. Z drugimi besedami, izpolnitev teh dveh pogojev za Komisijo pomeni „zadosten razlog“, da zavrže pritožbo, ki ji je predložena.
- 34 Tako uporaba člena 13(1) Uredbe št. 1/2003 ne sme biti omejena z drugimi pogoji kot s temi, ki so navedeni v točki 33 zgoraj.
- 35 Zato se tožeča stranka ne more sklicevati na kršitev pravila o razdelitvi pristojnosti med Komisijo in organi držav članic, pristojnimi za konkurenco. Tožeča stranka tudi ne more trditi, da bi morala Komisija tehtati in presojati interes Unije glede tega, ali naj pritožbo preizkusi.

- 36 Vsekakor je treba najprej spomniti, da imajo Komisija in organi držav članic, pristojni za konkurenco, v skladu s členoma 4 in 5 Uredbe št. 1/2003 vzporedne pristojnosti za uporabo členov 81 ES in 82 ES ter da sistematika Uredbe št. 1/2003 temelji na tesnem sodelovanju med njimi (sodba z dne 16. oktobra 2013, Vivendi/Komisija, T-432/10, EU:T:2013:538, točka 26; glej v tem smislu tudi sodbi z dne 13. julija 2011, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs in drugi/Komisija, T-144/07, od T-147/07 do T-150/07 in T-154/07, ZOdl., EU:T:2011:364, točka 75, in z dne 6. februarja 2014, CEEES in Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio/Komisija, T-342/11, ZOdl., EU:T:2014:60, točka 68).
- 37 Niti Uredba št. 1/2003 niti obvestilo o sodelovanju v mreži pa ne določata pravila o razdelitvi pristojnosti med Komisijo in organi držav članic, pristojnimi za konkurenco.
- 38 Prvič, ni namreč mogoče šteti, da uvodna izjava 18 in člen 13(1) Uredbe št. 1/2003 določata merilo dodelitve ali razdelitve zadev ali pristojnosti med Komisijo in nacionalnimi organi, ki bi jih morda neka zadeva zadevala (glej v tem smislu sodbo z dne 8. marca 2007, France Télécom, T-340/04, ZOdl., EU:T:2007:81, točka 130).
- 39 Drugič, obvestilo o sodelovanju v mreži v točki 4 natančneje določa, da so posvetovanja in izmenjave znotraj mreže stvar organov, ki delujejo v javnem interesu, in v skladu s točko 31 vpletenim podjetjem ne priznava individualne pravice do vpogleda v zadevo, ki jo obravnava dani organ (sodba z dne 8. marca 2007, France Télécom, T-339/04, ZOdl., EU:T:2007:80, točka 83). Splošneje, niti Uredba št. 1/2003 niti navedeno obvestilo za podjetje ne ustvarjata pravic ali pričakovanj glede tega, da bo njegovo zadevo obravnaval dani organ, pristojen za konkurenco (glej v tem smislu zgoraj v točki 36 navedeno sodbo ThyssenKrupp Liften Ascenseurs in drugi/Komisija, EU:T:2011:364, točka 78).
- 40 Tako tudi ob predpostavki, da je bila Komisija v posebno dobrem položaju za obravnavo zadeve in da UVK za obravnavo te zadeve ni bil v dobrem položaju, tožeča stranka ni imela nikakršne pravice zahtevati, da zadevo obravnava Komisija.
- 41 Na drugem mestu, iz uvodne izjave 18 Uredbe št. 1/2003 je razvidno, da je želel Svet organom držav članic, ki so pristojni za konkurenco in ki so člani evropske mreže za konkurenco, omogočiti sklicevanje na nov razlog za zavrnitev pritožbe, ki se razlikuje od razloga, ki se nanaša na nezadosten interes Unije, na podlagi katerega lahko pritožbo zavrne Komisija. Tej torej v okviru izvajanja člena 13 Uredbe št. 1/2003 ni bilo treba tehtati in presojati interesa Unije, da bi v nadaljevanju obravnavala pritožbo tožeče stranke v delu, v katerem se je ta pritožba nanašala na maloprodajni trg.

Spoštovanje pogojev, določenih v členu 13(1) Uredbe št. 1/2003

- 42 Tožeča stranka Komisiji v bistvu očita, da v izpodbijanem sklepu ni upoštevala pogojev, določenih v členu 13(1) Uredbe št. 1/2003. Trdi namreč, da UVK ni ustrezno obravnaval zadeve, Komisiji pa očita ugotovitev, da se zadeva, ki jo je obravnaval UVK, nanaša na „iste domnevne kršitve, ki so bile hkrati storjene na istem trgu“.
- 43 V zvezi s tem je treba spomniti, da člen 13 in uvodna izjava 18 Uredbe št. 1/2003 določata široko polje proste presoje, ki je nacionalnim organom, združenim v mrežo nacionalnih organov, pristojnih za konkurenco, priznana zato, da bi se v njegovem okviru zagotovila najboljša mogoča dodelitev zadev (glej v tem smislu sodbo z dne 14. februarja 2012, Toshiba Corporation in drugi, C-17/10, ZOdl., EU:C:2012:72, točka 90). Ob upoštevanju vloge, ki je Komisiji priznana s Pogodbo in z Uredbo št. 1/2003, je Komisija *a fortiori* upravičena do širokega polja proste presoje pri uporabi člena 13 Uredbe št. 1/2003.

- 44 Ker ima Komisija pri izvajanju člena 13 Uredbe št. 1/2003 široko diskrecijsko pravico, mora biti nadzor sodišča Unije tako omejen na preizkus spoštovanja postopkovnih pravil in obveznosti obrazložitve ter pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja, neobstoja očitne napake pri presoji in zlorabe pooblastil (glej po analogiji sodbo z dne 11. junija 2014, *Communicaid Group/Komisija*, T-4/13, EU:T:2014:437, točka 95).
- 45 Ob upoštevanju teh načel je treba presoditi, ali je Komisija spoštovala pogoja, določena v členu 13(1) Uredbe št. 1/2003 in navedena v točki 33 zgoraj.

– Obravnava zadeve s strani UVK

- 46 Tožeča stranka Komisiji očita, da ni upoštevala elementov, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, da UVK ne bi smel opraviti preiskave, in ki bi torej pripeljali do nepristojnosti navedenega organa, pristojnega za konkurenco. Ti elementi naj bi se nanašali na obstoj institucionalnih pomanjkljivosti UVK. Te pomanjkljivosti naj bi bile, prvič, nezadostna funkcionalna neodvisnost tega organa, pristojnega za konkurenco, v razmerju do pristojnega ministrstva intervenientke, drugič, prekoračenje dveletnega roka, ki je s slovenskim pravom predpisan za sprejetje odločbe, tretjič, nezadostnost finančnih sredstev, ki jih ima na voljo UVK, in četrtič, opažene pomanjkljivosti pri Agenciji za pošto in elektronske komunikacije (v nadaljevanju: APEK). Tako tožeča stranka z utemeljitvijo, da UVK ne bi smel opraviti preiskave, v bistvu zatrjuje nemožnost UVK za ustrezno obravnavo zadeve.
- 47 Na prvem mestu je treba pojasniti pomen, ki ga je treba pripisati besedi „obravnavati“ iz člena 13(1) Uredbe št. 1/2003, in presoditi, kako je v obravnavanem primeru ta člen uporabila Komisija.
- 48 Beseda „obravnavati“ ne pomeni le, da je nek drug organ prejel pritožbo ali da je prevzel zadevo po uradni dolžnosti. Predložitev zadeve s strani pritožnika ali prevzem zadeve po uradni dolžnosti s strani organa države članice, pristojnega za konkurenco, je namreč dejanje, ki samo po sebi ne dokazuje niti tega, da je organ države članice, pristojen za konkurenco, izvajal svoja pooblastila, niti, *a fortiori*, da je bil opravljen preizkus dejanskih in pravnih okoliščin neke zadeve. Komisija tako ne bi izpolnjevala svoje splošne naloge nadzora, ki izhaja iz člena 105(1)PDEU, če bi bila pristojna za zavrženje pritožbe le zato, ker je bila organu države članice, pristojnemu za konkurenco, predložena pritožba ali ker je ta na lastno pobudo prevzel zadevo, ne da bi ta dejanja povzročila kakršno koli obravnavanje zadevnega primera.
- 49 Kadar Komisija v zadevnem primeru uporabi člen 13(1) Uredbe št. 1/2003, ji ta določba nikakor ne nalaga, da mora opraviti presojo utemeljenosti stališč organa države članice, pristojnega za konkurenco, ki obravnava zadevo.
- 50 V teh okoliščinah se mora Komisija, kadar v skladu s členom 13(1) Uredbe št. 1/2003 zavrže pritožbo na podlagi podatkov, ki so ji na voljo na dan sprejetja odločbe, zlasti prepričati, da organ države članice, pristojen za konkurenco, zadevo obravnava.
- 51 V obravnavanem primeru izpodbijani sklep temelji na dopisu z dne 18. novembra 2009, ki ga je UVK naslovil na Komisijo in v katerem je potrdil, da je uvedel preiskavo in da dejavno obravnava zadevo.
- 52 Komisija je poleg tega v izpodbijanem sklepu pojasnila, da je bila zaradi obravnavanega primera v rednih stikih z UVK in da je bilo iz teh stikov mogoče razbrati, da je ta organ, pristojen za konkurenco, zadevo dejavno obravnaval.
- 53 To, da je UVK zadevo obravnaval, potrjujejo tudi druge listine iz spisa, zlasti dopis, ki ga je tožeča stranka 18. februarja 2010 naslovila na Komisijo in v katerem tožeča stranka v okviru predstavitve postopka, ki ga je UVK izvedel na maloprodajnem trgu, sama priznava, da ji je ta organ, pristojen za konkurenco, 10. februarja 2010 poslal vprašalnik.

- 54 Tako je lahko v obravnavanem primeru Komisija upravičeno ugotovila, da je UVK zadevo „obravnaval“ v smislu člena 13(1) Uredbe št. 1/2003.
- 55 Na drugem mestu je treba zavriniti trditve tožeče stranke, da Komisija ni izpolnila svoje obveznosti zagotavljanja učinkovite uporabe pravil Unije o konkurenci, ker je pritožbo v delu, v katerem se nanaša na maloprodajni trg, zavrgla zato, ker je zadevo obravnaval UVK.
- 56 Iz preambule Uredbe št. 1/2003, zlasti iz njenih uvodnih izjav 1, 6, 8 in 35, je namreč razvidno, da se želi s čim tesnejšim sodelovanjem organov držav članic, pristojnih za konkurenco, pri izvajanju členov 81 ES in 82 ES ter z njihovo obveznostjo, da te določbe uporabljajo, kadar bi lahko bila prizadeta trgovina med državami članicami, doseči prav zagotovitev cilja učinkovitosti, ki mu sledi navedena uredba.
- 57 Tako zahteva po učinkovitosti ne pomeni, da mora Komisija zaradi možnosti izpodbijanja področja uporabe člena 13 Uredbe št. 1/2003 pri izvajanju te določbe preizkusiti, ali ima zadevni organ, pristojen za konkurenco, institucionalna, finančna in tehnična sredstva, da opravi nalogo, ki mu je zaupana z Uredbo št. 1/2003.
- 58 Dokazi, ki jih je tožeča stranka predložila Komisiji, nikakor ne zadoščajo za ugotovitev obstoja institucionalnih pomanjkljivosti UVK, zlasti nezadostne neodvisnosti, nezadostnih sredstev ali nezadostne skrbnosti tega organa, pristojnega za konkurenco, zaradi katerih naj ta ne bi mogel izpolniti svojih nalog.
- 59 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da je neodvisnost UVK določena z zakonom, da je iz listin iz spisa, zlasti listin, ki jih je predložila tožeča stranka, razvidno, da je ta organ, pristojen za konkurenco, dejansko funkcionalno neodvisen in da je prej že vodil preiskave o domnevnih protikonkurenčnih ravnanjih več udeležencev na trgu, katerih kapital je večinoma v lasti države.
- 60 Poleg tega iz listin, ki jih je predložila tožeča stranka, ni razvidno, da UVK nima dovolj sredstev, kar bi mu preprečevalo, da opravi preiskavo in obravnava zadevni primer.
- 61 Dalje je treba glede trditve tožeče stranke, da je UVK prekoračil dveletni rok, v katerem bi moral sprejeti odločbo, ugotoviti, da je bil izpodbijani sklep sprejet pred iztekom tega roka. Iz listin, ki jih je tožeča stranka predložila Splošnemu sodišču, in izjav Republike Slovenije na obravnavi vsekakor izhaja, da ne gre za prekluziven rok, po izteku katerega UVK ne bi več mogel sprejeti odločbe, v kateri bi lahko bili določeni korektivni ukrepi. Tako Komisiji ni mogoče očitati, da ni razbremenila UVK na podlagi člena 11(6) Uredbe št. 1/2003, ker naj bi ta organ, pristojen za konkurenco, prekomerno zavlačeval postopek.
- 62 Druge listine, ki jih je predložila tožeča stranka, niso upoštevne, saj se ne nanašajo na UVK, ampak na APEK.
- 63 Glede trditve tožeče stranke, da UVK po sprejetju izpodbijanega sklepa ni učinkovito uporabil člena 102 PDEU, zadošča ugotovitev, da te trditve v okviru tega spora niso upoštevne, saj se nanašajo na dejstva po sprejetju izpodbijanega sklepa.
- 64 V skladu z ustaljeno sodno prakso se namreč zakonitost akta Unije presoja glede na dejanske in pravne okoliščine, ki so obstajale ob sprejetju akta. Iz tega sledi, da pri presoji zakonitosti tega akta okoliščin, ki so nastale po sprejetju akta Unije, ni mogoče upoštevati (glej sodbo z dne 9. septembra 2011, Francija/Komisija, T-257/07, ZOdl., EU:T:2011:444, točka 172 in navedena sodna praksa).
- 65 Nazadnje, izjava nekdanjega predsednika UVK, ki je bila 22. junija 2011 objavljena v nekem časopisnem članku, da je ta organ, pristojen za konkurenco, takrat podpiral idejo, da bi zadevo preiskala Komisija, ne dokazuje, da UVK zadeve ni bil sposoben obravnavati. Poleg tega, kakor izhaja iz te izjave in kot je

na obravnavi pojasnila Komisija, sta si UVK in Komisija dejansko dopisovala v juniju in juliju 2009, to je pred vložitvijo pritožbe tožeče stranke pri Komisiji, in sicer v fazi prvotne razdelitve dela med tema članoma evropske mreže za konkurenco.

- 66 Na tretjem mestu, trditev glede izgube procesnih pravic v nacionalnem postopku, ki jo navaja tožeča stranka, je treba zavrnilo kot brezpredmetno, saj se z njo ne more ovreči ugotovitev, da je lahko Komisija utemeljeno sklepala, da zadevo obravnava UVK. V zvezi s tem je treba dodati, da se je tožeča stranka sama odločila, kar je potrdila tudi na obravnavi, da ne bo predlagala postopka pred UVK, ker je menila, da Komisija resno namerava prevzeti obravnavo zadeve. Niti iz vlog pred Splošnim sodiščem niti iz dokumentov, ki jih je v podporo tem vlogam predložila tožeča stranka, ni razvidno, da je tožeča stranka zatrjevala in še manj dokazala, da ji je Komisija jasno zagotovila, da bo zadevo obravnavala.
- 67 Na podlagi navedenega je treba ugotoviti, da Komisija ni storila očitne napake, ker je pritožbo tožeče stranke v delu, v katerem se ta nanaša na maloprodajni trg, zavrnila, ker je sklepala, da je zadevo obravnaval UVK.

– Istovetnost ravnanj, ki jih je obravnaval UVK

- 68 Tožeča stranka trdi, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ker je v izpodbijanem sklepu menila, da so se predlogi, ki so ji bili predloženi, in zadeva, ki jo je obravnaval UVK, nanašali na „iste domnevne kršitve, ki so bile hkrati storjene na istem trgu“. Trdi tudi, da je Komisija umetno in napačno razlikovala med elementi zadeve, ki se nanašajo na prodajo na drobno, in elementi, ki se nanašajo na prodajo na debelo.
- 69 Prvič, iz člena 13(1) Uredbe št. 1/2003 izhaja, da Komisija lahko zavrže pritožbo z utemeljitvijo, da ji je v obravnavo predloženo „isto ravnanje“, ki ga že obravnava organ, pristojen za konkurenco v eni od držav članic.
- 70 Spomniti je treba tudi, da je tožeča stranka v pritožbi med drugim prijavila intervenientkino izvajanje strategije izrinjenja na maloprodajnem trgu mobilne telefonije z dajanjem proizvoda „Džabest“ na trg leta 2008, s čimer naj bi povzročila zbijanje marž. Trdila je tudi, da je intervenientka na maloprodajnem trgu zaračunavala plenilske cene (glej točki 4 in 6 zgoraj).
- 71 Komisija je v izpodbijanem sklepu poudarila, da jo je UVK v dopisu z dne 18. novembra 2009 obvestil o tem, da vodi preiskavo zaradi domnevne zlorabe prevladujočega položaja, ki naj bi jo intervenientka izvrševala zlasti na maloprodajnem trgu mobilne telefonije od leta 2008, ter pri tem dodal, da se ta preiskava med drugim nanaša na maloprodajni proizvod intervenientke „Džabest“ in na vprašanje, ali je intervenientka zbijala marže in/ali zaračunavala plenilske cene.
- 72 Tako – kot je potrjeno tudi v dopisu UVK z dne 18. novembra 2009 – sta se pritožba, ki jo je tožeča stranka vložila pri Komisiji, in zadeva, ki jo je obravnaval UVK, nanašali na isto ravnanje intervenientke v obdobju od leta 2008. Ta pritožba se je torej nanašala na isto ravnanje istega podjetja v istem obdobju. Poleg tega so se tudi ravnanja, ki jih je prijavila tožeča stranka, in zadeva, ki jo je obravnaval UVK, nanašali na isti geografski trg, in sicer slovenski trg. Nazadnje, ni sporno, da je Komisija prejela prijavo glede zbijanja marž in/ali zaračunavanja plenilskih cen na maloprodajnem trgu storitev mobilne telefonije, kar je bil tudi predmet postopka pred UVK, ki je pozneje v omenjenem dopisu potrdil, da je ta ravnanja preiskoval.
- 73 Iz tega sledi, da je Komisija, ne da bi storila očitno napako pri presoji, v izpodbijanem sklepu ugotovila, da se je postopek pred UVK nanašal na „iste domnevne kršitve, ki so bile hkrati storjene na istem trgu“ kot tiste, ki so bile glede maloprodajnega trga predložene v obravnavo njej.

- 74 Drugič, trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi naj bi Komisija elemente zadeve, ki se nanašajo na prodajo na drobno, umetno in napačno ločila od tistih, ki se nanašajo na prodajo na debelo, ni mogoče sprejeti.
- 75 Kadar Komisija namerava zavreči pritožbo na podlagi člena 13(1) Uredbe št. 1/2003, se mora namreč predvsem prepričati tudi, da se zadeva, ki jo obravnava organ države članice, pristojen za konkurenco, nanaša na isto dejansko stanje, kot je tisto, ki je opisano v pritožbi.
- 76 Komisija pa ni omejena niti s predmetom ali podlago zahtevkov pritožnikov niti z njihovo opredelitvijo zatrjevanih dejstev.
- 77 Tako je imela v obravnavnem primeru Komisija, ker se je prepričala, da se je zadeva, ki jo je obravnaval UVK, nanašala na iste dejanske elemente, kot so tisti, navedeni v delu pritožbe tožeče stranke, za ta del pritožbe pravico uporabiti člen 13(1) Uredbe št. 1/2003 in presoditi, ali obstaja interes Unije za preizkus drugega dela te pritožbe.
- 78 Na podlagi navedenega je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: očitna napaka, ki jo je Komisija storila pri tehtanju, ki se je razvilo v sodni praksi [...]

Stroški [...]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Si.mobil telekomunikacijske storitve d.d. nosi svoje stroške ter stroške Evropske komisije in Telekoma Slovenije d.d.**
- 3. Republika Slovenija nosi svoje stroške.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 17. decembra 2014.

Podpisi